

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta W.

przeciwko I. J., (...)

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej I. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ca [...] /15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) nie obciąża pozwanej I. J. kosztami postępowania przed
Sądem Najwyższym,**

**3) przyznaje adw. J. D. od Skarbu Państwa - Sądu
Rejonowego w W. wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł - podwyższone o stawkę podatku od towarów i
usług należną za tego rodzaju czynności - za nieopłaconą pomoc
prawną udzieloną pozwanej I. J. z urzędu w postępowaniu przed
Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 grudnia 2016 r. pozwana I. J. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tymczasem skonfrontowanie uzasadnienia treści wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania z motywami przywołanymi przez Sąd drugiej instancji na poparcie przyjętego rozstrzygnięcia nie pozwala w żaden sposób stwierdzić, iż doszło do „oczywistych” uchybień w zakresie stosowania przepisów prawa materialnego i procesowego, które w sposób bezpośredni i widoczny *prima facie* prowadziły do nieprawidłowego rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Należy bowiem uwzględnić, że podstawą przyczyną uzasadniającą oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jest powołanie się przez skarżącą na naruszenie art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1007), zgodnie z którym w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym treść księgi rozstrzyga na korzyść tego, kto przez czynność prawną z osobą uprawnioną według treści księgi nabył własność lub inne prawo rzeczowe (rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych). Tymczasem skarżąca nie wywodzi swoich praw ujawnionych w księdze wieczystej z czynności prawnej dokonanej z osobą ujawnioną w tej księdze, lecz materialnoprawnie nieuprawnioną. Rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie obejmuje nabycia praw na mocy orzeczenia sądu. Nie można uznać także za oczywiście uzasadniony zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w sytuacji, w której Sąd drugiej instancji wskazał w uzasadnieniu, na jakiej podstawie przyjął, że decyzja administracyjna z dnia 24 lipca 1967 r. jest ostateczna i wykonalna. W ramach tak skonstruowanego zarzutu nie można skutecznie kwestionować prawidłowości wyżej wskazanego ustalenia faktycznego, którym - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - jest związany Sąd Najwyższy.

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie rozstrzygnięcia o nieobciążaniu skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. Natomiast w przedmiocie przyznania adwokatowi J. D. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w W. wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu podwyższonego o kwotę podatku od towarów i usług, na stosowny wniosek, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2

w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2, § 11 pkt 8 w zw. z § 8 pkt 7 oraz § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).

aj